

Čtyři

Při zajištění do parkovacího boxu v našem bytovém komplexu mě těsně mine auto vyjíždějící ven. Když se na sebe s řidičem podíváme, zatváří se, jako bych snad udělala něco špatně.

Zaparkuju na jednom z nekrytých míst, která jsou zdarma, a zadívám se ke vjezdu, zda není v dohledu nějaký další agresivní řidič, který by se snažil rychle procpat tím úzkým prostorem. Někdo by třeba mohl ve spěchu přejet trs pivoněk rostoucích na rohu nebo někdo jiný by mohl mít chuť nepozorovaně proklouznout do mé blízkosti. Rozhlížím se. Čekám, až se zase uklidním a budu se cítit v bezpečí. Dříve než zjistí, kde přesně bydlím a jak se ke mně dostanou, zatímco budu spát.

Přestaň s tím. Nikdo si pro tebe nepřijde. Na tom lístku byl odkaz na místo v Portlandu a nikdo se přece nebude namáhat a jezdit někam na předměstí, aby mě vystrašil.

Paranoiou trpím v podstatě bez přestávky od svých dvaceti, tedy od stejného věku, ve kterém byla unesena Rosemary. Ale zatímco Rosemary si až do onoho dne v roce 1989 žila bezstarostně, já jsem zažila prvního stalkera už v patnácti. Byl to někdo, kdo chtěl *vidět Chatovo dědictví*. Tedy soudě podle vzkazu, který mi vsunul do školní skříňky.

Popadnu batoh, tašku s notebookem a brašnu s fotoaparátlem a vysoukám se z auta. Dávám pozor, abych neřukla do elegantního, čerstvě naleštěného sedanu vedle mě. Když se blížím ke

svému bytu v prvním patře, ozvou se za mnou něčí kroky. Rychle se otočím, abych byla k útočníkovi čelem.

„Claire. Jsem tak rád, že jsem vás zastihl.“ Správce domu, Derry Landry, na mě hledí a ve tváři se mu zrcadlí pocit sebeuspokojení. Blond vlasy, kterými prosvítá ranní slunce, vytvářejí kolem jeho hlavy jakousi svatozář. „Včera jste tak spěchala, že jsem se vás ani nestihl zeptat na doplatek kauce.“

„Ano, pravda, omlouvám se.“ Pověsím si foťák na krk. „Zítřka si vyberu šek a budu mít sto padesát. Těch chybějících padesát dolarů bych měla mít už brzy.“

Jestli mi *Portland Post* dohodí nějakou další práci, nemusela bych si půjčovat od Jenessy.

„Sto dolarů. Kancelář správy vám naučtovala padesát dolarů za prodlení s platbou,“ pronese suše.

„No tohle... to vypadá jako... zvýšení o třicet tři procenta.“

Derry nehne brvou, jako bych dlužila peníze jeho babičce. „To není můj problém.“

Přistoupí ke mně a chytne mě za loket. „Víte, když jste se přistěhovala, Claire, byl jsem nadšený. Říkal jsem si, že bude fajn mít tady nějakou mladou krev.“ Jeho šedé oči v odstínu popelnic na směsný odpad se do mě doslova vpíjí. Nahne se dopředu a využije své výškové převahy, aby odclonil slunce. Jeho zastíněný obličej teď vypadá ještě agresivněji a já si říkám, zda náhodou nemá náhradní klíč od mého bytu. Nebo kancelář správy.

Ustoupím dál do chodby pokryté kobercem. „Můžete se spolehnout, že pro vás budu mít těch sto dolarů.“

„Kdy?“ zeptá se a znovu se ke mně přiblíží. Z jeho dechu je cítit mléko, jako by zrovna dojedl müsli. Odvrátím se a zápasím s klíči.

„Hodně brzy. A děkuji, že jste mě upozornil na to penále.“ Zavřu za sebou dveře a zasunu západku. Sleduju ho kukátkem. Chvilí zůstává stát na místě a nesrozumitelně hudruje. Pak si dlaní přejeđe přes temeno hlavy, zaváhá a pozvedne pěst, aby mi zabušil na dveře. Nakonec však mizí z dohledu směrem k parkovišti.